

iar unii au mers la Silistra că să-și cumpere lăcașuri turcești »¹. În sfârșit, alți bulgari se stabiliseră în județele Slam Rîmnic, Buzău și Brăila. Pentru toți isprăvnicatul orînduise « șase boiernași, oameni vrednici . . . , împreună cu gonaci cunoscători . . . , ca să-i caute cu dinadinsul, să-i găsească și să-i aducă la urmă-le cu toate ale lor . . . »². Cei mai mulți dintre băjenari fugeau însă în alte județe după șase-sapte luni de la prima lor așezare în țară, pentru a nu fi înscriși în catastifele Vistieriei, sperînd că în noile lor așezări vor beneficia pentru a doua oară de asidosia de opt luni. Așa se întîmplă cu cei circa 200 de băjenari din orașul Buzău care își strică locuințele sau le lasă pustii fugind în alte părți³. Alți băjenari din sloboziile județului Ilfov se ascundeau printre bulgarii catolici de la Cioplea⁴ sau în județul Ialomița în satul Ceacu de lângă Călărași⁵. De asemenea, locuitori din județul Brăila — vreo 500 de familii, între care și băjenari — fugiseră din sate, așezîndu-se în acelea din județele Buzău și Rîmnicu-Sărat, alții trecînd chiar în Moldova⁶.

În martie 1831, la plîngerea unor băjenari bulgari că plătesc dări pe nedrept, Vistieria face o cercetare, care se încheie cu date statistice pentru județele Ilfov, Ialomița, Olt și Teleorman. Din aceasta reiese că în 1828 și 1829 veniseră în aceste județe 673 de familii, iar în primăvara anului 1830 alte 106 familii, adică în total 779 de familii. Majoritatea erau bulgari, dar o dată cu ei trecuseră la nord de Dunăre și destui români (înglobați în acest număr)⁷.

Refugierile la nord de Dunăre continuă în 1829, pe toată linia fluviului, mai ales în județele Ilfov (Dragomirești, Măgurele⁸, Caraasan⁹, ca și în toate celelalte sate din acest județ citate pînă acum¹⁰) Ialomița (la Urziceni și în plasa Borcii¹¹), dar și în alte județe ca Rîmnicu-Sărat¹², Brăila¹³, Teleorman¹⁴ etc.

¹ În august 1829, cneazul Dimitrie Volkonski, comandantul cetății Silistra, se adresa mitropolitului Ungrovlahiei cerînd preoți vrednici pentru slujbă în limba română și rusă, după cererea locuitorilor de acolo. Acad. R.P.R., doc. DCCCXXII/112. Vezi și Roman ski, *op. cit.*, p. 60.

² Roman ski, *op. cit.*, p. 61—62.

³ *Ibidem*, p. 64.

⁴ *Ibidem*, p. 51—52.

⁵ *Ibidem*, p. 48.

⁶ *Ibidem*, p. 61—67.

⁷ Vezi catagrafiile din dosarul citat (4 756/1831, f. 109—125). Aici se arată luna și anul de cînd au început să plătească dări. Scăzîndu-se cele opt luni de scutire, ajungem la anul și luna venirii lor în țară.

⁸ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 178/1831, f. 302. Așezările bulgare de la Măgurele erau vechi. În 1829, proprietarul moșiei afirma că aici « să află hălăduind familii dă sirbi, dă aproape 50 dă ani ». La Dragomirești se așezaseră în 1829 bulgari din Razgrad. Opt familii ale acestora s-au reîntors peste Dunăre în 1831. (*Ibidem*, f. 278).

⁹ Arh. st. Buc., *Adm. vechi*, dos. 4 651/1829 f. 3.

¹⁰ *Ibidem*, dos. 4 756/1831, f. 109—125.

¹¹ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 53.

¹² În satul Voitîn. Vezi Roman ski, *op. cit.*, p. 338; Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3178/1831, f. 414—415; *Ibidem*, dos. 3201/1831 f. 342.

¹³ Arh. st. Buc., *Adm. vechi*, dos. 5 740/1834, f. 75—76. Vin și cîteva familii « de moldoveni » (*Ibidem*, f. 651—652).

¹⁴ În satul Licurici, unde, în toamna anului 1829, se așază 11 familii. (*Ibidem*, *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 19).